

THE
PUBLIC
LIBRARY
CITY OF
COPENHAGEN

Om Varetægtsfængslets Anvendelse i København.

I det tredje Hefte af Tidsskriftet for Aaret 1900 har Hr. Inspektør Grundtvig meddelt en Statistik over Varetægtsfængslets Anvendelse her i Staden for Aaret 1899 og for Mænds Vedkommende.

Ved Hr. Grundtvigs Indledning faar man det Indtryk, at Statistikkens Resultater skal tjene til at give vort nuværende Retsplejesystem et Grundskud. Imidlertid opstilles der ikke nogen Sammenligning med Varetægtsforholdene i andre mere moderne Lande; og der findes heller ikke nogen Paavisning af, at Inkquisitionssystemet nødvendigvis maa føre til overdreven Anvendelse af Varetægtsarrest. Foreløbig er der derfor ikke ved Statistikken skudt Breche i Inkquisitionssystemet, og dette synes Forfatteren ogsaa senere at faa Fornemmelse af, idet han udtrykkelig udtaler, at der ikke er nogen nødvendig Sammenhæng mellem Inkquisitionssystemet og den Brug, man herhjemme gør af Varetægtsarresten.

Dette betoner jeg ikke til Forsvar for vort nuværende System. Den hemmelige Retspleje er inkommen- surabel med Samfundslivet, som det har formet sig og i stigende Grad vil forme sig. Men jeg tror, der bør advares mod Illusioner med Hensyn til, hvad et nyt System vil kunne udrette paa Varetægts Omraade.

Hr. Gr. synes altsaa hurtigt at vende sig fra selve Systemet til den Maade, paa hvilken det her i Byen bliver

anvendt, en Maade, der efter hans Mening staar i stærk Strid saavel med uhildede Jurister som med fornuftige Lægfolks Opfattelse og til Paavisning heraf har han særlig fremdraget, at 677 Mandspersoner, eller 31 % af samtlige de, der i 1899 have været fængslede, efter Sagens Udfald overhovedet ikke burde have været underkastet Varetægts-arrest, selv om det formelt juridisk lader sig forsvare. De burde ikke have været underkastet Arrest, mener han, fordi Sagen mod dem endte enten med Løsladelse uden Straf eller med en Straf af ikkun Bøder eller simpelt Fængsel.

I Berlingske Tidendes Aftenavis Nr. 12 har undertegnede anmeldt Hr. G.s Artikel og ydet ham fortjent Anerkendelse for hans Interesse for denne vigtige Sag samt for at have brudt ny Bane ved første Gang at tilvejebringe statistisk Materiale paa dette Omraade. Men jeg gjorde ogsaa gjældende, at alene paa de sammenstillede Tal vilde ingen uhildet Jurist og ingen fornuftig Lægmand falde paa at danne sig nogen Mening om Sagen. De vilde forlange at vide — ikke blot hvormange Personer, der vare arresterede, men hvorfor de vare arresterede, og hvorfor de senere bleve løsladte uden Straf eller kun med en Straf af Bøder eller simpelt Fængsel. Anmeldelsen stillede da ogsaa i Udsigt en Statistik fra Kriminalrettens Side for det samme Aars Vedkommende, i hvilken man da vilde søge at gruppere Arrestanterne til Oplysning om de nærmere Forhold ved deres Arrest og deres Løsladelse.

Det er denne Statistik, som her skal offentliggøres; og det vil ses, at der er nogen Uoverensstemmelse mellem Hr. G.s Tal og Rettens Tal. Uoverensstemmelsen er dog ikke særdeles betydelig, begge Statistikker give i alt væsentligt det samme Billede, men nogen Divergens er der dog, og i det store og hele saaledes, at Rettens Statistik har færre Arrestanter og færre Arrestdage end Hr. G.s.

Arbejdet har næppe for nogen af Parterne været let, da det Materiale, af hvilket Statistikkerne ere uddragne, ikke er skabt med disse for Øje. Lister og Protokoller ere op-

tagne i andet Øjemed og ikke lagt til Rette for Statistikken; og det er derfor intet Under, om der indsniger sig Unøjagtigheder og Fejl. Men den, der kommer først med sin Statistik, er i saa Henseende mest udsat. Kriminalretten, som først bagefter har samlet sin Statistik, har haft den tryggeste Stilling, idet den har kunnet benytte Hr. G.s forudgaaende Arbejde som Kontrolmiddel. Og idet Hr. G. velvilligst har stillet sine Materialer til Rettens Disposition og selv har været virksom for at finde Grunden til de tilstedeværende Divergenser, er det lykkedes at fremstille en Statistik, hvis Tal maa anses for tilnærmelsesvis korrekte.

Hr. G. har optalt alle dem, der i Aaret 1899 ere blevne belagte med Arrest; vor Statistik tæller derimod dem, der ere arresterede i de Sager, som i 1899 tilregistreredes Retten. Den udelader altsaa dem, der i 1899 arresteredes i Sager, paabegyndte i 1898; medens den medtager dem, der først arresteredes i 1900, naar Sagen paabegyndtes i 1899. Forskellen vil altid blive umærkelig, men hvis Varetægtsstatistik skulde blive indført som en fast Institution, ikke afhængig af privat Initiativ, saa bør man forud enes om den samme Basis.

Ved Beregning af Arrestdagens Antal har Hr. G. regnet Indsættelsesdagen og Løsladelsesdagen som to fulde Dage. Arrest fra den første Kl. 3 E. til den anden Kl. 3 E. giver i Hr. G.s Statistik to Arrestdage, i Rettens Statistik kun én Arrestdag. Det sidste er nok det rigtigste, uagtet der ogsaa kan siges noget for Hr. G.s Beregning.

En detailleret Undersøgelse af, hvorpaa Differencen mellem Hr. G.s og Rettens Tal beror, skal her forbigaaes, kun skal der gøres opmærksom paa, at Rettens Statistik ikke har medtaget 16 Personer, der efter Hr. G.s Materiale have været arresterede under Sø- og Handelsretten for Rømning, men som ere løsladte uden Straf. Undertegnede kender intet til Sagerne mod disse Personer og kan derfor ikke med Sagkundskab protestere, naar Hr. G. hævder, at ogsaa disses Arrest kun »formelt juridisk« har ladet sig

forsvare. Men netop for en udenforstaaende og usagkyndig fremstiller sig Raisonnementer, der ikke kommer frem, hvor en saglig Undersøgelse er mulig, og hvor man selv er mere Part i Sagen. Selv om det nemlig ikke vides, at de nævnte 16 Personers Arrest har været »reelt« juridisk forsvarlig — man kan som sagt ikke vide det, naar man ikke kender Sagerne — synes dog Sandsynligheden at være derfor. I Mangel af saglig Viden støttes denne Sandsynlighedsberegning formentlig paa tre Grunde af mere personlig Natur: 1) De kompetente Kræfter, som Sø- og Handelsretten er udstyret med; 2) Ikketilstedeværelse af Motiver til at krænke den reelle juridiske Ret og 3) Rømningsforbrydelsens aabenlyse og let paaviselige Karakter.

Hr. G. kender neppe mere til Sagerne mod de 16 Rømningsmænd, end undertegnede gør; men naar han alligevel ikke har villet lade de nævnte tre Betragtninger af mere personlig Art gælde til Fordel for Sø- og Handelsretten; naar Hr. G. alligevel ikke foreløbig vil formode, at Sø- og Handelsretten har den »reelle« Ret paa sin Side, saavel som den »formelle«, saa er det jo fuldstændig i sin Orden, at heller ikke Kriminalretten nyder godt af nogen »benigna præsuntio«.

Det Antal Personer, der i Aaret 1899 have været arresterede og atter løsladte uden Straf eller med en Straf af Bøder eller simpelt Fængsel, beløber sig efter Kriminalrettens Statistik til 607 Personer med en Gennemsnitsarrest af omtrent 13 $\frac{1}{2}$ Dag.

I. Af disse Personer ville vi først tage dem, hvis Sager endte uden Straf; de Personer, der enten slet ikke bleve tiltalte, eller som bleve tiltalte og frifundne. Deres Tal beløber sig til 321 Personer.

A. Af disse 321 Personer er der for det første dem, om hvem det er bevist, at de have begaaet Forbrydelsen. Dette gælder største Parten af dem — 174 Personer — og Grunden til, at de, trods Bevis mod

dem, ikke ere blevne straffede, har man i Statistikken gjort Rede for under følgende Grupperinger.

1) De Forbrydere, der ere slupne for Straf paa Grund af mental Abnormitet, ere 18 i Tallet med lidt over 15 Dages Arrestation i Gennemsnit, derunder medtaget Ophold paa Kommunehospitalet »til Observation«.

2) Saa er der de overbeviste Forbrydere, der netop fordi de have siddet i Varetægtsarrest i længere Tid eller paa Grund af særlig undskyldende Omstændigheder, med Anklagemyndighedens Indvilligelse have faaet Lov at gaa uden at blive tiltalte til Straf. Deres Antal er 59 med et Arrestgennemsnit af godt 12 Dage. Til denne Gruppe hører navnlig en Del Betlere (30), der efter at have været arresterede c. 9 Dage i Gennemsnit, ere blevne løsladte uden Straf. Vistnok paa Grund af den hos Betlere saa hyppig indtrædende Delirium, naar de fængsles, bliver Arrestgennemsnittet her et større Dageantal, end man paa Forhaand skulde have ventet; deres Sygdom i Arresten umuliggør en Tidlang ofte Forhør over dem.

3) Vi komme dernæst til den Gruppe af overbeviste Forbrydere, der enten paa Grund af ung Alder eller ogsaa paa Grund af for høj Alder — det sidste er det sjældneste — gaar fri for Straf — i alt 39 Personer med en Gennemsnitsarrest af 7 Dage. Det har overrasket, at dette Tal ikke var større. Det Antal Børn, som i 1899 har været overbevist om Forbrydelser, men ikke straffede, er naturligvis langt større; men det har ikke i saa stor Udstrækning, som undertegnede havde troet, været nødvendigt for Undersøgelsens Skyld at arrestere Børnene. Imidlertid er Tallet stort nok. De fleste af disse Børn kunne med Rette sige til Samfundet: Havde I taget jer af os paa et tidligere Tidspunkt af vort Liv, længe før vi naaede den kriminelle Lavalder, saa havde I ikke set os i Arrest efter opnaaet kriminel Lavalder.

4) Endelig er der den Gruppe af overbeviste Forbrydere, der slippe som Følge af den forurettedes Begæring,

eller fordi de helt eller delvis erstatte Skaden. Det er 58 Personer med en Gennemsnitsarrest af knapt $8\frac{1}{2}$ Dag.

B. Fra den første Afdeling, de overbevistes Afdeling, med 174 Personer og omtrent 10 Dages Gennemsnitsarrest, gaa vi over til anden Afdeling, de, der løslades »af Mangel paa Bevis« eller faa Frifindelsesdom af samme Grund. 142 Personer løslodes og 5 fri fandtes »af Mangel paa Bevis«.

Dette Udtryk »Mangel paa Bevis« gælder det om i denne Forbindelse at forstaa. Som det i ovennævnte Anmeldelse i Berlingske Tidende blev betonet, bestaar der et tydeligt Misforhold mellem det Bevis, som den almindelige menneskelige Erfaring anser for godt nok til at domfælde, og det Bevis, som vi her i Landet ifølge vor Retspraksis forlanger til at dømme en Person. I Konsekvens af Inkvisitionsprincippet har der udviklet sig en overordentlig streng Fordring til Beviset, naar egen Tilstaaelse ikke foreligger, og dette maa tages i Betragtning ved Bedømmelsen af det nævnte Tal. Der maa søges en Gruppering mellem paa den ene Side Personer, der ere løsladte af Mangel paa det Bevis, som vort Retssystem forlanger, men som antageligen under et andet Retssystem vilde være dømte, og paa den anden Side Personer, der heller ikke under en friere Bevisbedømmelse vilde være blevne dømte. Her ere vi jo inde paa et Skøn og et højst vanskeligt Skøn; og for Folk, der ere opøvede i og hver Dag anvende det strammere Bevisskøn, er det naturligvis særlig vanskeligt pludselig at anvende en anden Maalestok. De ville vanskeligt kunne frigøre sig for alle de Betænkeligheder, med hvilke de hver Dag ere vant til at betragte et Bevis. Dette bliver en af Hovedvanskelighederne ved Gennemførelsen af et nyt Retssystem med Dommere, oplærte i den gamle Skole; og det er en Vanskelighed ved et Skøn af det gamle Systems Dommere over, hvilke Bevisregler et nyt System vilde anvende.

1) Antallet af de Personer, som under et friere Bevis-

skøn efter al Sandsynlighed vilde være blevne dømte, men under vort nuværende Bevisskøn ikke have kunnet dømmes, er skønnet at være 28 med en Gennemsnitsarrest af 32 Dage. De ere i Statistikken betegnede som dem, mod hvem der var ét paalideligt Vidne eller Bevis jævngodt med ét Vidne. Tallet 28 i denne Gruppe synes mig i øvrigt paafaldende ringe. Formodningen synes mig at maatte være for, at der netop oppe ved Bevisfordringens Grænse vilde samle sig et større Antal, paa hvem der vel var samlet meget Bevis, men dog ikke saa meget Bevis, at de kunde slippe over Grænsen. Forklaringen paa det ringe Antal ligger maaske netop i en alt for stor Ængstelighed ved Anvendelsen af det friere Bevisskøn hos dem, der have optaget Statistikken, og denne Antagelse synes at faa nogen Bestyrkelse ved, hvad nedenfor berettes om næste Gruppe. Der er nemlig i Gruppen: »Mistanke uden Bevis« nævnt Tilfælde, som i andre Lande vistnok vilde komme ind under fuldt Bevis.

At de her nævnte 28 Personers Gennemsnitsarrest har været saa meget som 32 Dage beror jo paa, at det i disse Sager har taget Tid at søge tilstrækkeligt Bevis samlet.

Under denne Gruppe bør vist tillige nævnes de fem, der ere frifundne ved Dom, med en Gennemsnitsarrest af godt 81 Dage. En af dem blev dømt ved Kriminalretten, men frifunden ved Højesteret, der ikke fandt Beviset tilstrækkeligt; men om dem alle gælder det vist — siden de efter Forhørets Slutning bleve satte under Tiltale —, at der har været Udsigt til deres Domfældelse selv under vor strænge Bevisfordring; og hvis saa er, maa vi anse det som sandsynligt, at et friere Bevisystem vilde have domfældt dem. Naar Hr. G. derfor i Anledning af Arresttidens Længde i disse Tilfælde bemærker, at det at blive frifunden synes at være »værst af alt«, er det — ganske afset fra, at denne Vits mere tjener til at tilsløre end til at klare — maaske tvivlsomt, om ikke de fem frifundne i det hele og store selv finde, at de slap heldigt.

Vi vende os nu til den store Rest af Arrestanter, der ere løsladte af Mangel paa Bevis — 114 Personer med c. 21 Dages Arrestgennemsnit. Men blandt dem maa atter skelnes mellem paa den ene Side dem, hvis Skyld eller Uskyld endnu staar uopklaret, altsaa dem, mod hvem der er Grunde til Mistanke, men ikke Bevis, jævngodt med et paalideligt Vidne; og paa den anden Side den Gruppe, hvis Uskyld senere er bleven oplyst eller dog sandsynliggjort, eller over for hvem dog den oprindelige Grund til Mistanke er falden bort.

2) Den første af disse Grupper, hvor Sagen er uopklaret enten til den ene eller den anden Side, er tillige den største Gruppe dannet af 100 Personer med knapt 23 Dages Arrestgennemsnit.

Den langt overvejende Del af denne Gruppe dannes af den Klasse Medborgere, som vi kunne kalde kriminelle Professionals, Folk, der ikke have og ikke ville have noget lovligt Erhverv, som ere straffede mange Gange tidligere, og hvis Selskab er Forbrydere og prostituerede. Den Slags Mennesker er særlig udsatte for Mistanke; de leve der, hvor Forbrydelser florere; de ere fortrolige med dem, der forbryde sig, og deres forbryderske Tilbøjeligheder ere velkendte. Omvendt ville disse Personer have større Chancer for at undgaa Straf, da Erfaringen har lært dem den klogeste Holdning under Forhørerne. Denne, de kriminelle Professionals Gruppe af mistænkte, men ikke overbeviste beløb sig til 78*).

*) Blandt de 78 er der medtaget 31 Betlere, og med Hensyn til disse er det muligt, at enkelte af dem ikke burde være henregnede til denne Klasse. Paa Grund af det uforholdsmæssige Arbejde, det vilde være at undersøge hver enkelt af disse Arrestanters Fortid, har man bygget paa en almindelig Erfaring om disse Personer; men det tør formodes, at de allerfleste af denne Gruppe, hvis deres Sager nøje vare undersøgte, vilde kunne henføres under Gruppe I B. 1) i Stedet for under I B. 2), thi de allerfleste af disse Personer arresteres paa Grundlag af mindst et paalideligt Vidne om, at de have betlet. Imidlertid er det dog vist ikke udelukket, at en enkelt af dem burde være ført sammen med Gruppens 22 Ikkeprofessionals.

Tilbage bliver der i de mistænkte Gruppe 22 Personer, om hvilke Interessen især vil samle sig blandt Borgerne. Det er Folk, der sigtedes for Forbrydelser, arresteredes for Undersøgelsens Skyld og løslodes, uden at Sagen bliver opklaret, efter at de gennemsnitlig havde siddet arresteret smaa 20 Dage. Det vilde være interessant at se, hvad det er for Slags Folk, som nærmest ere udsatte for denne Skæbne, hvorvidt de have fast Erhverv, hvorvidt de uden at være kriminelle Professionals dog have været straffede tidligere, hvorvidt de i Forvejen have deklareret sig ved Drikfældighed o. s. v. Men i saa Henseende give de optagne Lister ingen Oplysning. I en fremtidig Statistik bør man vist medtage noget mere her. Der næst vilde det være interessant at vide, hvori Mistanken har bestaaet, og hvor vel funderet Mistanken har været. I denne Henseende give nogle af de optagne Lister korte Antydninger, men ikke alle, da dette oprindeligt laa uden for Planen, og man først under selve Arbejdet fik Øje paa disse Forholds Betydning i Statistikken. Disse Antydninger findes som Anmærkninger i Listerne saaledes: 1) sigtet for Uterlighed mod en 10aarig Pige og genkendt af hende; 2) funden i Besiddelse af Tyvekosterne, men døddrukken; 3) paa Tyveriets Gerningssted blev fundet Legitimationspapirer, der viste sig at tilhøre Arrestanten; 4) funden i Besiddelse af Kosterne, men paastod at have taget dem blot til Brug, ikke for at beholde dem; 5) erkendte at have solgt Koster for Tyven, men paastod at have været i god Tro; 6) tilstaaet sig over for Politiet skyldig i Fosterfordrivelse, men vistnok urigtigt; 7) havde tidligere taget Penge af Kassen i samme Forretning, hvor han var Kasserer, men havde erstattet Beløbene. Derangede Forhold. 8) Alene til Stede paa Brandstedet, da Ilden udbrød; i høj Grad bestyrket Sigtelse for Assurancesvig; 9) tilstod for Politiet et Tyveri, men Sigtelsen bekræftedes ikke og toges tilbage under Forhøret; 10) af et Vidne set i Besiddelse af en stjaalen Trækkevogn; 11) af sin Hustru bestemt sigtet

for Mishandling af hende, og sigtet for Fosterfordrivelse af Hustruen, der selv blev straffet herfor, samt af en anden Kvinde; 12) sigtet af Medarrestanten, der selv tilstod; paa-beraabte sig Beruselse; 13) paastod kun at have betlet hos Slægt og Venner og at have tabt, ikke disponeret over en betroet Bog.

Om de øvrige ni af denne Gruppe indeholde Listerne ingen Oplysninger, men da Nyttens af saadanne Oplysninger er utvivlsom, vil en fremtidig Statistik antagelig lægge Vind derpaa. Selvfølgelig er det ikke muligt i saadanne korte Sætninger som de ovennævnte at sammenfatte alle de Omstændigheder, der tilsammen danne Mistanken, og nævne de Omstændigheder, der svække den; men den Indvending, at Oplysningerne kun kunne blive tilnærmelsesvise, synes ikke at være nogen Grund til at tilbageholde dem.

3) Vi komme endelig til dem, hvis Uskyldighed er bevist eller dog sandsynliggjort — 14 i Tallet, med et Arrestgennemsnit af 7 Dage. Af disse 14 vare de tre henhørende til den ovenomtalte Klasse af »Professionals«.

II. Hermed forlade vi den første store Gruppe af arresterede, de, der løslodes uden Straf, 321 Personer, og gaa over til den anden Gruppe, de der løslodes med en Straf af Bøder — 120 Personer med en Gennemsnitsarrest af næsten 11 Dage — eller med en Straf af simpelt Fængsel — 166 Personer med en Gennemsnitsarrest af godt 9 Dage. Bøder ere hyppigst vedtagne for Fornærmelser og Modstand mod Politiet og Vold mod Person, men ogsaa for smaat Tyveri, Bedrageri, Friheds- og Sædelighedskrænkelser o. l. Simpelt Fængsel er anvendt i 161 Tilfælde paa Betlere, i øvrigt for Tyveri af Børn eller for smaat Bedrageri.

For Oversigtens Skyld resummere vi de givne Tal:

I. Arresterede, men ikke straffede.

A. Overbeviste, men ikke straffede paa Grund af			
1) mental Abnormitet	18 Personer,	273 Dage	
2) Arrestens Længde o. l.	59	»	717
3) Alder	39	»	270
4) den forurettedes Begæring el. Skadens Erstatning	58	»	490
	<hr/>		
	174 Pers.,	1750 Dage	

B. Mistænkte, men ikke overbeviste.

1) De mod hvilke der var et paalideligt Vidne eller Bevis jævn godt hermed			
	28 Pers.,	896 Dage	
frifundne ved Dom	5	»	408
2) Andre mistænkte:			
Professionals	78		
Andre	22		
	<hr/>		
	100	100	»
		2296	»
3) Uskyldige			
Professionals	3		
Andre	11		
	<hr/>		
	14	»	99
	<hr/>		
	147 Pers.,	3699 Dage	

II. Arresterede og straffede

A. med Bøder	120 Pers.,	1301 Dage
B. med simpelt Fængsel	166	»
	<hr/>	
	286 Pers.,	2854 Dage
	i alt 607 Pers.,	8303 Dage

Hvad Nytte er nu denne Oversigt til? Ikke den, som Hr. Gr. synes at antage, at den uden videre skulde kunne

fortælle os, om det staar godt eller daarligt til med Vare-tægtsanvendelsen her til Lands. Hvis Statistikken, som det maa haabes, vil blive fortsat, vil den efterhaanden kunne vise Fremgang eller Tilbagegang, og Sammenligning med andre Lande vil være oplysende, men foreløbig vil den »uhildede Jurist« og den »fornuftige Lægmand« suspendere sit Votum og blandt andet rette følgende Henvendelse til Hr. G.: »Vi se af Statistikken, at adskillige have været arresterede og desuagtet ere slupne uden Straf eller dog med en ringe Straf, og De meddeler os, Hr. G., at dette Forhold er forkert, fornuftstridigt; De postulerer endvidere, at det gale ligger deri, at disse Folk have været arresterede; men De har ikke vist os, at Fejlen netop ligger der. Hvis der overhovedet er noget galt i Forholdet, hvad De jo paastaar, kunde det da ikke ogsaa ligge deri, at mange af de arresterede ere slupne for let? Denne Mulighed er der jo til Stede i alt Fald for Gruppe I A og for Gruppe IIs Vedkommende. Men desuden, at der overhovedet er noget galt i disse Forhold, det er en Paastand, som De skylder at begrunde. De begrundet det ikke, men appellerer til os — »den uhildede Jurist og den fornuftige Lægmand« som to Dommere, der ubeset, uden at kende Sagerne nærmere, ville erklære Forholdet for et Misforhold og erkende for Ret, at enten burde alle disse Personer ikke have været arresterede, eller ogsaa burde de ikke være slupne saa let som sket. De vil vistnok mangfoldige Steder kunne faa afsagt en saadan ubeset Kendelse; hos os to kan De dog ikke faa den.«

Om de enkelte Grupper skal kun gøres et Par Bemærkninger:

Gruppe I A.: de overbevistes, men ikke straffedes Gruppe. I et Fagskrift er det overflødigt at paavise, som sket i Dagbladsartiklen, at den Omstændighed, at der ikke anvendtes Straf, ingenlunde viser, at Gruppen er for stor. Der er tværtimod gode Grunde til at antage, at Gruppen i Fremtiden vil vokse. Efterhaanden som de korte Friheds-

straffe komme i Miskredit og deres Skadelighed for Førstegangsforbryderen bliver mere aabenbar, vil der i Mangel af den betingede Straffedom blive en tiltagende Trang til at slutte disse Sager med Politidirektørens Samtykke. Hr. G. risikerer værre Ting i Fremtiden paa denne Post.

Gruppe II A.: de overbevistes, men kun med Bøder straffedes Gruppe. Der er neppe heller Udsigt til Nedgang i denne Gruppe. Den bestaar mest af Voldsmænd, og vel er der en stigende Tendens til at straffe med Fængsel paa Vand og Brød Voldshandlinger, der tidligere afgjordes ved mindelig vedtagne Bøder — hvilket altsaa skulde føre til, at denne Gruppe af arresterede vilde svinde ind —, men den samme Tendens, som medfører strengere Straf mod Voldsmændene end i tidligere Tid, den medfører ogsaa, at adskillige Voldsmænd fra den lempeligere offentlige Politiretsbehandling eller fra slet ingen Behandling avancerer op til den strengere kriminelle Behandling med Arrest og efterfølgende Bøder. Der vil naturligvis altid i den lange Skala af Voldshandlinger findes en Del, der kun kvalificerer sig til en Følge af c. 11 Dages Gennemsnitsarrest og saa en Bøde, men det Sted i Skalaen, hvor disse Tilfælde findes, vil forskyde sig efter Tidernes vekslende Trang og Synspunkter.

Gruppe II B: de med simpelt Fængsel straffedes Gruppe er den eneste Gruppe, med Hensyn til hvilken Hr. G. med nogen Ret vilde kunne mane Grundloven frem. Det er Betlernes Gruppe, og ved deres Arrestation kan det ofte med temmelig stor Sikkerhed forudsiges, at deres Straf ikke vil overstige simpelt Fængsel. Det er imidlertid heldigt, at Grundloven ikke ubetinget forbyder deres Arrest. Gjorde den nemlig det, maatte Grundloven paa dette Punkt forandres, eller ogsaa maatte man have en særlig Retsplejelov for Betlere, eller man maatte afskaffe Straffen for Betleri. En Betler har jo som Regel intet fast Opholdssted, han er en Omstrejfer, der forsvinder, naar han er paa fri Fod, og Loven om Betleri vilde være illusorisk, hvis den

fundne Betler straks skulde have Lov til igen at forsvinde inden Afhøring og Dom. Paa det Tidspunkt, Betleren paagribes, er han desuden ofte i en saa forkommen Tilstand, at det vilde være rent uforsvarligt straks at slippe ham løs igen. Om denne Gruppe af Arrestanter i Fremtiden vil øges eller svinde, beror paa mange Forhold af social Natur, men meget lidet paa retstekniske Forhold.

Gruppe I B.: de mistænkte, men ikke overbevistes Gruppe, er formentlig den, om hvilken Interessen nærmest vil samle sig. Denne Gruppe er Smertensbarnet i enhver Retspleje og i enhver Ret, og det er da navnlig Afdeling 2, der volder Bekymring. At man (for Afdeling 1s Vedkommende) er naaet til den personlige Overbevisning, at Manden er skyldig, er altid en Beroligelse; og er man (for Afdeling 3s Vedkommende) naaet til at opklare Mandens Uskyld, anser man ogsaa meget for vundet. Afdeling 2 bestaar af 100 Personer, hvoraf de 78 ere regnede til Professionals. Det viser, i hvilken overvejende Grad Samfundskampen mod Kriminaliteten udkæmpes paa en Plads, hvor den almindelige Borger ikke færdes; og et af Dagens brændende Spørgsmaal er ikke det, at slappe Energien paa dette Omraade og fare lemfældigere frem mod Professionals, men tværtimod at forstærke Kampen mod Samfundets lovløse Eksistenser; at gøre et større Skel end hidtil mellem de almindelige Borgere og de kriminelle Professionals. Der er derfor neppe Grund til at se med Bekymring paa de 78.

Den egentlige alvorlige Bekymring vil derfor koncentrere sig om de 22 Ikkeprofessionals, der forlade Arresten som mistænkte, men ikke som overbeviste. Om Tallet er stort eller lille, er et Spørgsmaal, der afgøres forskelligt efter de Forudsætninger, man gaar ud fra. Undertegnede maa bekende, at han fandt Tallet overraskende lille, og det staar for ham som noget meget tvivlsomt, om dette Tal i Fremtiden tør ventes væsentligt reduceret. Selvfølgelig begaas der Fejl her, som i enhver anden menneskelig Virk-

somhed. Nogle arresteres, som burde have gaaet fri, og andre gaa fri, som burde være arresterede. Om Tallet er størst paa dem, der ikke burde været arresterede paa den Mistanke, der forelaa, eller om deres Tal maaske er større, der fejlagtigt have undgaaet Arrestation, er det ikke muligt at regne ud. Naturligvis kunne disse Fejl ikke opveje hinanden. Fordi man fejlagtig har arresteret en Mand, kan man ikke trøste sig med, at man til Gengæld fejlagtigt har ladet en anden Mand gaa fri. Den sidste Fejl gør den første Fejl kun endnu værre. Vi ønsker alle, at Dommerne maa udvikles i Skarpsindighed og Dømmekraft og deres Fejltagelser reduceres i Tal; men skulde dette ske, vil det dog næppe give noget væsentligt Udslag i Statistikken paa dette Punkt. Fra de 22 vilde der i saa Fald vel blive nogle subtraherede, der ikke burde være arresterede; men paa en anden Side vilde der komme andre til, der ikke burde have gaaet løse.

En Digression om den her omhandlede Post vil maaske være tilladt:

Foruden de Bekymringer, som disse Personers Skæbner altid volde Dommerne, bringe de ofte Retten i højst vanskelige Situationer over for Offentligheden som Følge af vort hemmelige Retsplejesystem. Netop her, hvor Offentligheden er mest interesseret, er Offentliggørelse vanskeligst. Alle de Omstændigheder, der tilsammen have dannet Mistanke mod Manden, og som ofte i og for sig ere af graverende og beskæmmende Natur, dem har man samlet sammen i Protokollen for at bunke dem op til Bevis imod ham. Men glipper Beviset, da har den mistænkte Ret til, at de falde tilbage i Glemsel, og at Protokollerne ikke bruges til offentlig at sværte ham. Den dømte tilhører Offentligheden, thi Dommen er en offentlig Retshandling; den frifundne tilhører af samme Grund Offentligheden; og den, hvis Uskyldighed oplyses, har oftest Interesse i Offentligheden. Men opstaar der i Pressen Diskussion om, med hvad Føje den eller den er bleven arresteret, som man siden har ladet løs

af Mangel paa Bevis, da vil der fra Rettens Side kun i de færreste Tilfælde kunne gives Offentligheden fyldestgørende Oplysninger, nemlig kun i de Tilfælde, hvor den mistænkte selv tilkendegiver det som sit Ønske. Med den bestandig voksende Trang til Offentlighed i alle Forhold opstaar der ved denne Konflikt mellem den Mistænktes Ret til Tavshed og det Offenliges Krav paa Besked ofte for Retsplejens Udøvere ret trykkende Situationer, der vidne om, at Retsplejen i sin nuværende Form ikke længer er holdbar.

Foruden den her omhandlede Statistik over Arrestanter, som løslades uden Straf eller med Straf af simpelt Fængsel eller Bøder, giver Hr. Gr. os ogsaa en Statistik over de Arrestanter, der bleve straffede haardere. Over disse har Kriminalretten ingen Statistik optaget, men en saadan vil forhaabentlig blive medtaget, hvis Statistik overhovedet bliver udarbejdet i Fremtiden. Om disse Personer skal jeg derfor ikke nu nærmere udtale mig. Jeg er enig med Hr. Gr. i, at deres Varetægtstid paa forskellig Maade burde kunne indskrænkes; men jeg forstaar aldeles ikke, hvorledes man paa Størrelsen af den Straf, Manden faar, i Forhold til hans Varetægtstid, kan se, om han har siddet for længe i Varetægtsarrest.

Om Mandens Arrest har været for lang, beror paa, hvad Grunden har været til, at han har siddet saa længe; men Grundene gaar Forfatteren ikke ind paa. Hvis han havde befattet sig med Grundene, vilde han blandt andet have fremdraget, hvorledes der fra Undersøgelsens Slutning til Dommen falder, regelmæssig gaar mindst 14 Dage med Procedure og Domsvotering; og med Hensyn til de ungdommelige Vagabonder, der maa holdes indespærrede, saa længe Undersøgelsen varer, men maaske ikke behøvede at sidde i Arrest, hvis man havde mere passende Opholdssteder for dem, vilde han være kommen ind paa et Spørgsmaal, der ikke lader sig klare ved en Vittighed som den, at »Tillavningen er den værste«.